

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3830/17
11.5.2021.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Витошевић, председника већа, Предрага Васића и Јасминке Бакић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Слађана Јосиповић, адвокат из Ваљева, ул. Владике Николаја НГП 6/14, против туженог ББ, ..., ул. ... бр. ..., чији је пуномоћник Душан Деспотовић, адвокат из Ваљева, ул. Војводе Мишића бр.31, ради повреде права из радног односа, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П1.бр.270/16 од 7.6.2017.године, након одржане и закључене расправе пред овим другостепеним судом, дана 11.5.2021.године, у присуству пуномоћника тужиоца и пуномоћника туженог, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву П1.бр.270/16 од 7.6.2017.године у ставу трећем, четвртном, петом, шестом, седмом и осмом изреке, а жалба туженог у том делу **ОДБИЈА** као неоснована.

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву П1.бр.270/16 од 07.6.2017.године, у ставу првом изреке.

УСВАЈА СЕ тужбени захтев тужиоца против туженог и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени да тужиоцу на име умањења зараде за период од 01.6.2010.године до 01.5.2013.године плати следеће износе:

-за месец јун 2010.године нето износ од 12.433,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.7.2010.године до коначне исплате;

-за месец јул 2010.године нето износ од 5.290,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.8.2010.године до коначне исплате;

-за месец август 2010.године нето износ од 5.017,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.9.2010.године до коначне исплате;

-за месец септембар 2010.године нето износ од 2.468,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.10.2010.године до коначне исплате;

-за месец октобар 2010.године нето износ од 16.531,00 динар са законском затезном каматом почев од 01.12.2010.године до коначне исплате;

-за месец новембар 2010.године нето износ од 15.010,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.11.2011.године до коначне исплате;

-за месец децембар 2010.године нето износ од 22.893,00 динара, са законском затезном каматом почев од 31.01.2011.године до коначне исплате;

-за месец јануар 2011.године нето износ од 11.123,00 динара са законском затезном каматом почев од 28.02.2011.године до коначне исплате;

-за месец март 2011.године нето износ од 5.711,10 динара са законском затезном каматом почев од 30.4.2011.године до коначне исплате;

-за месец април 2011.године нето износ од 6.288,70 динара, са законском затезном каматом почев од 31.5.2011.године до коначне исплате;

-за месец мај 2011.године нето износ од 4.759,30 динара са законском затезном каматом почев од 30.6.2011.године до коначне исплате;

-за месец јун 2011.године нето износ од 6.043,90 динара, са законском затезном каматом почев од 31.7.2011.године до коначне исплате;

-за месец јул 2011.године нето износ од 4.078,90 динара са законском затезном каматом почев од 31.8.2011.године до коначне исплате;

-за месец август 2011.године нето износ од 1.082,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.9.2011.године до коначне исплате;

-за месец септембар 2011.године нето износ од 649,60 динара, са законском затезном каматом почев од 31.10.2011.године до коначне исплате;

-за месец новембар 2011.године нето износ од 1.465,30 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2011.године до коначне исплате;

-за месец децембар 2011.године нето износ од 2.426,20 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2012.године до коначне исплате;

-за месец јануар 2012. године нето износ од 3.767,50 динара са законском затезном каматом почев од 28.02.2012.године до коначне исплате;

-за месец фебруар 2012. године нето износ од 4.954,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.03.2012.године до коначне исплате;

-за месец март 2012. године нето износ од 444,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.04.2012.године до коначне исплате;

-за месец април 2012. године нето износ од 2.808,80 динара са законском затезном каматом почев од 31.05.2012.године до коначне исплате;

-за месец мај 2012. године нето износ од 4.536,60 динара са законском затезном каматом почев од 30.06.2012.године до коначне исплате;

-за месец јун 2012. године нето износ од 450,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.07.2012.године до коначне исплате;

-за месец јул 2012. године нето износ од 767,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.09.2012.године до коначне исплате;

-за месец август 2012. године нето износ од 635,60 динара са законском затезном каматом почев од 30.09.2012.године до коначне исплате;

-за месец септембар 2012. године нето износ од 2.659,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.10.2012.године до коначне исплате;

-за месец октобар 2012. године нето износ од 4.479,40 динара са законском затезном каматом почев од 30.11.2012.године до коначне исплате;

-за месец новембар 2012. године нето износ од 321,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.12.2012.године до коначне исплате;

-за месец децембар 2012. године нето износ од 3.083,90 динара са законском затезном каматом почев од 31.01.2013.године до коначне исплате;

-за месец јануар 2013. године нето износ од 527,40 динара са законском затезном каматом почев од 28.02.2013. године до коначне исплате;

-за месец фебруар 2013. године нето износ од 2.411,50 динара са законском затезном каматом почев од 31.03.2013. године до коначне исплате;

-за месец април 2013. године нето износ од 2.272,00 динара са законском затезном каматом почев од 31.05.2013. године до коначне исплате;

а све у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 40.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљево П1.бр.270/16 од 07.6.2017.године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име умањења зараде за период од 01.6.2010.године до 01.5.2013.године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до коначне исплате, на начин ближе описан у овом ставу изреке. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да исплати тужиоцу за период од 01.6.2010.године до 01.5.2013.године на име накнаде штете због неплаћене законске затезне камате појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате, на начин ближе описан у овом ставу изреке. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.6.2010.године до 01.5.2013.године на име умањења накнаде зараде-топлог obroка исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа, па до исплате, на начин ближе описан у овом ставу изреке. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.6.2010.године до 01.5.2013.године на име накнаде за рад на терену исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа до исплате, на начин ближе описан у овом ставу изреке. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу за временски период од 01.6.2010.године до 01.5.2013.године на име трошкова за превоз за одлазак и долазак са посла исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа, па до исплате, на начин ближе описан у овом ставу изреке. Ставом шестим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име увећане зараде на нерадне дане исплати за месец јануар 2011.године износ од 786,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.3.2011.године до коначне исплате. Ставом седмим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име увећане зараде за рад ноћу исплати за месец јануар 2011.године износ од 149,50 динара, са законском затезном каматом почев од 01.01.2013.године до коначне исплате. Ставом осмим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 190.543,22 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени побијајући је у ставу првом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом и осмом изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...55/14), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, у потврђујућем делу, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, тужилац је код туженог на основу Уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности

број 01-1395/319 од 24.7.2007.године обављао послове возача путничког возила. Наведеним уговором прописано је чланом 6 да се зарада за обављени рад и време проведено на раду утврђује на основу основне зараде, дела зараде за радни учинак и увећане зараде, чланом 7 је прописано да се основна зарада запосленог – бруто која не може бити мања од минималне зараде утврђује у месечном новчаном износу од 20.800,00 динара за 174 часова рада, чланом 8 да се радни учинак запосленог утврђује на начин прописан Колективним уговором послодавца, чланом 9 да запослени има право на увећану зараду, накнаду зараде, накнаде трошкова и других примања у складу са законом и Колективним уговором код послодавца и чланом 10 да се запосленом зарада исплаћује у роковима у складу са законом и Колективним уговором код послодавца. Анексом уговора о раду од 26.9.2012.године измењен је Уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 24.7.2007.године, тако што је уговорено да ће запослени обављати послове возача полутеренског путарског возила. Решењем о прерасподели радног времена бр.01-107 од 22.01.2010.године, утврђена је прерасподела радног времена за 2010.годину и то тако што се пуно радно време од 40 часова распоређује у радној недељи на предвиђени начин из члана 1 наведеног решења, те да се вишак радних сати на годишњем нивоу прерасподељује на слободне дане који ће запослени користити као плаћене слободне дане искључиво у периоду од 1.1. до 19.3. текуће године, а наведено решење се односи на све запослене који су таксативно набројани у ставу 3 решења. Економским вештачењем вештака економско-финансијске струке од 31.3.2013.године као и допунским налазом од 17.6.2014. године, датим након накнадно достављене евиденције туженог о часовима рада и часовима одсутности тужиоца у утуженом периоду, који је урађен у две варијанте: прва варијанта је дата у складу са актима туженог, док је друга варијанта дата према одредбама ПКУ за период њиховог важења и у тој варијанти где су примењене одредбе ПКУ вештак је применио и акте туженог и то до почетка примене ПКУ за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србије (“Службени гласник РС”, бр.1/11), који је по Одлуци министра о примени наведеног ПКУ на све послодавце који обављају грађевинску делатност, почео да се примењује и на туженог и то почев од 12.3.2011.године. У другој варијанти за период пре почетка примене ПКУ вештак је применио нормативне акте туженог и то КУ код послодавца, ББ од 24.7.2007.године, Правилник о раду од 05.01.2011.године, као и анекс уговора о раду од 26.9.2012.године. Приликом давања писменог налаза и мишљења вештак је имао у виду и сву расположиву документацију коју је доставио тужени. Тужилац је тужбени захтев прецизирао у складу са варијантом 2 као повољнијом варијантом за тужиоца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца основан. Дајући другу варијанту писаног налаза и мишљења вештак је применио, када је у питању обрачун зараде одредбу члана 50 ПКУ како једног тако и другог ПКУ, без обзира што тужени није ускладио своје акте са одредбама наведеног члана ПКУ. Одредба члана 50 ПКУ регулише коефицијенте за карактеристичне послове по групама и за степен стручне спреме коју има тужилац и који у том случају је 1,40. Чињеница да тужени није ускладио своје нормативне и појединачне акте са наведеним КУ по оцени првостепеног суда није сметња да суд примени наведени коефицијент који је за ту групу послова и степен стручне спреме прописан чланом 50 наведеног Посебног колективног уговора. Како је овај коефицијент повољнији за тужиоца, а што произлази из обављеног вештачења то је и тужбени захтев након истог прецизиран на основу те варијанте вештачења, при чему је судски вештак у

основном налазу и допунском налазу, а у којима је вршио одређене исправке обрачуна из основног налаза у погледу обрачуна зараде за утужени период, табеларно приказао структуру и то по месецима и годинама на које се односи обрачун зараде. Првостепени суд је мишљења да је у погледу неисплаћене зараде за утужени период тужбени захтев тужиоца основан, а све из разлога јер је исти дат на основу примене члана 50 и члана 64 ПКУ који представљају примену повољнијих аката за тужиоца, што је у складу са чланом 8-11 Закона о раду. Тужени до окончања првостепеног поступка није доказао да је тужиоцу извршио исплату зарада без умањења које представља разлику између износа који је требало да прими тужилац и износа који је примио. У погледу дела тужбеног захтева који се односи на накнаду за топли оброк, првостепени суд је применио варијанту 2 основног налаза и мишљења вештака, а која укључује примену одредбе члана 64 Посебног колективног уговора која је повољнија за тужиоца, јер ова одредба предвиђа износ од најмање 20% минималне месечне зараде за месечну исхрану. У погледу накнаде за рад на терену судски вештак је основном налазу дао укупан износ дуговања који је у допунском налазу кориговао у делу који се односи на период ступања на правну снагу Посебног колективног уговора, где је дат проценат од 1,5%. У односу на остали утужени период који није обухваћен допунским налазом вештака, узет је износ који је у односу на теренски додатак дат у основном налазу. У погледу трошкова превоза вештак је обрачун извршио на основу броја дана које је тужени евидентирао присутност тужиоца на раду, те по налажењу првостепеног суда тужилац има право на трошкове превоза на основу члана 118 тачка 1 Закона о раду, одредбе члана 118 тачка 1 Закона о раду, одредбе члана 56 Правилника о раду, те одредбе члана 56 КУ и члана 64 ПКУ, који као и Закон о раду предвиђају накнаду трошкова у висини цена превозне карте у јавном саобраћају. У погледу дела тужбеног захтева који се односи на име увећање зараде за нерадне дане, вештак је нашао да је тужени обрачунао рад тужиоцу у мањем износу од права која припадају тужиоцу, а у погледу накнаде на име увећања за рад ноћу у складу са налазом вештака од 31.3.2014.године, тужени је евидентирао да је тужилац радио ноћу, с тим да према повољнијој варијанти 2 тужени остао дужан тужиоцу и исплату по основу рада ноћу у износу од 3.374,10 динара, а разлика је утврђена на основу приказаних часова рада ноћу и цене рада за ефективан рад по којој је тужени обрачунао и исплаћивао зараду по наведеним месецима и то 26% од основице.

Како је у истој парници првостепена пресуда већ једном била укинута, а иста је захваћена битном повредом одредаба парничног поступка и члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку, јер у пресуди нису наведени разлози о битним чињеницама, а дати разлози су нејасни и противречни, а на коју повреду основано указују наводи жалбе туженог, због чега је и чињенично стање остало погрешно и непотпуно утврђено, побијана пресуда се у наведеном делу није могла ценити ни са становишта правилне примене материјалног права, овај суд у смислу одредбе члана 383 став 3 Закона о парничном поступку одржао расправу, поновио изведене доказе и извео доказ вештачењем, које доказе је ценио појединачно и у међусобној повезаности у смислу члана 8 Закона о парничном поступку, те је одлучио као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

На основу налаза и мишљења судског вештака за економско-финансијску област Зорана Емрековића од 13.10.2020.године, а на чију рачунску тачност тужени није имао примедби, утврђено је да укупна висина разлике између досуђеног износа на име

умањења зараде за период од 01.6.2010.године до 01.5.2013. године, који износи су досуђени пресудом Основног суда у Ваљево П1.бр.270/16 од 07.6.2017. године и износа који су досуђени пресудом истог суда П1.бр.377/13 од 16.7.2015.године износи 155.265,40 динара. Вештак је у погледу обрачуна зараде за утужени период табеларно приказао структуру и то по месецима и годинама на који се односи обрачун зараде. Тужилац је у поднеску од 06.4.2021.године прецизирао тужбени захтев у складу са наведеним налазом и мишљењем судског вештака.

Првостепени суд је у потврђеном делу ожалбене пресуде правилно применио материјално право дајући у том делу за своју одлуку разлоге које у битном прихвата и овај суд.

Одредбом члана 118 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.24/05...) прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, и то:1) за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају;2) за време проведено на службеном путу у земљи;3) за време проведено на службеном путу у иностранству, најмање у висини утврђеној посебним прописима;4) смештаја и исхране за рад и боравак на терену, ако послодавац није запосленом обезбедио смештај и исхрану без накнаде;5) за исхрану у току рада;6) за регрес за коришћење годишњег одмора.

Одредбом члана 108 став 1 тачка 1 и 2 истог закона прописано је да запослени има право на увећану зараду за рад на дан празника који је нерадни дан и по основу прековременог рада, односно за рад ноћу.

У складу са овим правним нормама, а имајући у виду утврђено чињенично стање, правилно је тужиоцу досуђен износ по основу умањења накнаде зараде- топлог obroка, накнада за рад на терену и трошкови превоза, као у ставу трећем, четвртном и петом изреке. Тужилац је остарио право на накнаду за топли оброк, накнаду за рад на терену као и трошкове превоза, али му тужени новчане износе из тих основа и за период потраживања није исплатио, па је дужан да то учини, при чему је висина наведених потраживања правилно утврђена из варијанте 2 основног и допунског налаза и мишљења вештака, а која је дата у складу са Посебним колективним уговором за грађевинарство и индустрију материјала Србије, а која је повољнија за тужиоца.

Правилно је првостепени суд нашао да тужиоцу припадају на име увећане зараде на нерадне дане и за рад ноћу износи досуђени ставом шестим и седмим изреке, а будући да је вештак нашао да је тужени обрачунао рад тужиоцу у мањем износу од права која припадају тужиоцу за рад на нерадне дане, а да је у погледу накнаде на име увећања за рад ноћу тужени евидентирао да је тужилац радио ноћу, с тим да према повољнијој варијанти 2 налаза и мишљења је тужени остао дужан тужиоцу и исплату по основу рада ноћу у износу од 3.374,10 динара, а разлика је утврђена на основу приказаних часова рада ноћу и цене рада за ефективан рад по којој је тужени обрачунао и исплаћивао зараду по наведеним месецима и то 26% од основице.

Како је ожалбена пресуда захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12. Закона о парничном поступку, у ставу првом изреке у погледу захтева тужиоца за исплату на име умањења зараде за период од

01.06.2010. године до 01.05.2013. године, јер постоји противречност изреке и датих разлога о одлучним чињеницама, с обзиром да износи досуђени ставом првим изреке ожалбене пресуде делом садрже и износе који су досуђени ставом првим пресуде истог суда П1 377/13 од 16.07.2015. године, у ком делу је наведена пресуда постала правноснажна, а на шта је основано указано жалбом тужене, на основу вештачења од 13.10.2020. године, утврђена је висина разлике између досуђеног износа на име умањења зараде за период од 01.6.2010.године до 01.5.2013. године који износи су досуђени пресудом Основног суда у Ваљево П1.бр.270/16 од 07.6.2017. године и износа који су досуђени пресудом истог суда П1.бр.377/13 од 16.7.2015.године, а у складу са којим вештачењем је тужилац прецизирао тужбени захтев.

У поступку пред другостепеним судом отклоњена је ова битна повреда одредаба парничног поступка, тако што је ожалбена пресуда укинута у ставу првом изреке, а тужбени захтев тужиоца у том делу усвојен у складу са прецизираним тужбеним захтевом, те је обавезан тужени да тужиоцу на име умањења зараде за период од 01.6.2010.године до 01.5.2013.године плати износе ближе наведене у изреци ове пресуде.

Наиме, према одредби члана 104 став 1 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.24/05...), запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду, а у смислу става 1 члана 105 истог закона, зарада се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, зараде по основу доприноса запосленог пословном успеху послодавца и других примања по основу радног односа у складу са општим актом и уговором о раду. Тужилац је за утужени период остварио зараду, а тужени до окончања поступка није доказао да му је исплатио у целости њену вредност, а у складу са одредабама ПКУ за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србије (“Службени гласник РС”, бр.1/11), који се као повољнији акт за тужиоца примењује у конкретном случају (с обзиром да иста предвиђа повољнији коефицијент за тужиоца код обрачуна зараде), у смислу одредбе члана 9 Закона о раду. За период пре почетка примене ПКУ вештак је приликом обрачуна правилно применио нормативне акте туженог и то КУ код послодавца ББ од 24.7.2007.године и Правилник о раду од 05.01.2011.године.

Из изложених разлога одлучено као у ставу другом и трећем изреке ове пресуде.

Потврђено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу осмом изреке ожалбене пресуде, јер је донето правилном применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Тужени је у поступку по жалби успело у незнатном делу у погледу ког нису настали посебни трошкови, па нема право на накнаду тражених трошкова жалбеног поступка.

Тужилац, имајући у виду исход жалбеног поступка, има право на накнаду трошкова поступка по жалби и то за заступање на три одржана рочишта пред другостепеним судом у износу од по 10.500,00 динара и на име састава образложеног поднеска од 06.04.2021. године, којим је прецизиран тужбени захтев, у износу од 9.000,00 динара, укупно 40.500,00 динара, одмерених према важећој АТ, те је обавезан

тужени да му ове трошкове накнади. У овој одлуци садржана је и негативна одлука за тражене трошкове на име превоза сопственим превозом на релацији Ваљево-Београд, Београд-Ваљево, као и на име одсуства из канцеларије пуномоћника тужиоца, јер наведене трошкове тужилачка страна није доказала.

Из изнетих разлога, применом одредби члана 390, 383 став 3, 387 став 1 тачка 6 и 165 став Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.72/11...55/14), одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Снежана Витошевић, с.р**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**